

Báječný život v Tichořící

Tichořící. Místo, kde se všechna vaše trápení promění na slast. Místo, kde si odpočine i ten nejvyčerpanější člověk. Zdejší obyvatelé vás vřele přivinou do svých náručí a postarají se o to, aby vám nic nechybělo – ani to, o čem jste nevěděli, že vám chybí!

Tohle mi rozhodně nechybělo, pomyslel si Timmien. Již poněkolkáté za dnešní noc přemítal nad útržkem článku z novin, který vychvaloval tohle město až do nebes. Už tolikrát si vyčítal, že se nechal zlákat tak podezřele dokonalým popiskem, a tento moment nebyl výjimkou. Nejenže se mu nedostalo hřejivé náruče, ale ještě k tomu všemu se mu na stopu dostaly místní stráže, které ho momentálně proháněly ulicemi údajně mírumilovného Tichořící – opět.

Zatímco si v mysli nadával, zaběhl za roh temné uličky a opřel se zády o zeď nějakého rodinného domu. Předklonil se a snažil se popadnout dech, přičemž sotva vnímal mokré vločky studeného sněhu dopadající na jeho obnažený krk. I když byl vcelku dobrý běžec, protože takovému nebezpečí unikal několikrát do týdne, byl rád, že ho jeho vyhublé tělo dokázalo unést.

Po několika rychlých nádeších se odvážil pohlédnout na hlavní ulici, aby zkontroloval pozici svých pronásledovatelů. Sotva ale nepatrně vystrčil hlavu plavých rozcuchaných vlasů schovaných pod prostou hnědou čapkou, ozval se mdlý hlas jednoho ze strážných.

„Je fuč. Dneska už ho nechytíme. Třeba příště.“

„Vzdáváš to snadněji než obvykle. To se snad bojíš tmy?“ houknul na něj druhý strážný, ale nic dalšího nenamítal. Podle toho, co se Timmien ze svého chabého úkrytu odvážil vypozerovat, se zdálo, že stráže vešly do uličky naproti němu, zběžně si ji prohlédly a brzy nato se vytratily. Napětí v jeho těle se trochu uvolnilo, stejně jako

pokaždé, když jen zázrakem – nebo snad díky lenosti svých pronásledovatelů – unikl.

Timmien neztrácel čas a uličkou se dopotácel na menší náměstí, kterému vévodilo několik stánků. Byly tam celý rok, ale obzvlášť v zimě, kdy probíhaly Clarcovy zimní oslavy, byly všechny zaplněny prodejci, kteří nabízeli horké nápoje, pečivo i teplé oděvy. Podle toho, co mladík se svou chudou znalostí okolního světa věděl, byl Clarc jedním z mnoha patronů, které Esterion uctíval. Proslavil se hlavně tím, že před několika věky ochránil jedno horské město na severovýchodě před hladomorem tak, že se s lovci vydal do hor a obstarával potravu. Timmien si pomyslel, že by se mu též nějaký Clarc hodil, aby mu sehnal něco k snědku.

Rozhlédl se po lampami osvětleném oválném náměstí, kde se i po soumraku hemžila spousta lidí. Poslouchal jejich pokřikování a sem tam zaslechl peprnou nadávku od nějaké skupinky pochybně vyhlížejících osob. Tento způsob mluvy si naštěstí neosvojil, neboť se s nikým takovým – vlastně snad s nikým – nebavil a nezdržoval se v podobně pokleslé společnosti. Pochmurně se usmál, když mu to přišlo na mysl. On sám neměl co říkat, protože to, čím byl, bylo mnohem horší. To se mu ale úspěšně dařilo tajit. Napomáhalo mu i to, že si ho nikdo nevšímal. Kromě neodbytných stráží, což bylo ale z naprosto jiného důvodu.

Vrazil studené ruce do kapes ošoupaného hnědého kabátu, zabořil bradu hlouběji do límce ve snaze schovat se před chladným vzduchem a se svěšenou hlavou a co nejsvižnějším krokem procházel mezi hloučky lidí. Minul nějakého starce, zjevně vysloužilého vojáka, který žebрал na schodech Lyrianské katedrály, jejíž velkolepost však mladík nedokázal ocenit, neboť se obával, že by shořel v ten moment, co by do ní vkročil.

Trhl sebou, když uslyšel lamentování nějaké ženy. Podle všeho nadávala onomu žebrákovi a přirovnávala ho ke splaškům, které se převalovaly v kanálech. Ještě zrychlil, když se nedaleko něj strhla

potyčka dvou mužů. Důvod jejich roztržky nebyl důležitý, zdálo se, že jediné, na čem záleželo, bylo, aby si dali pořádně co proto. To nebylo v Tichoříčí nic neobvyklého – jakmile zašlo slunce, slušní lidé jako by nějakým kouzlem vymizeli.

Než Timmien zaplul do uličky na protější straně náměstí, ohlédl se za sebou, aby zkontroloval, že ho nikdo nepronásleduje. Neviděl nic podezřelého, kromě lidí, kteří se k sobě chovali zdánlivě bez zábran. Zatřásl nad tím nesouhlasně hlavou a vydal se temnou uličkou ke svému domovu. Přesněji řečeno tam, čemu domov říkal. Ulice se zdály být klidnější, a proto měl čas zase přemýšlet.

Nechápal to. Když narychlo hledal město, do kterého by mohl utéct, článek v novinách ho přesvědčil o tom, aby se vydal právě sem. Do lázeňského města, které se pyšnilo tím, že ho založilo šest vznesených rodů a každý z nich do něj přinesl něco užitečného. Nejznámější a nejbohatší ve městě byli bezpochyby Myrikové, jejichž potomci se už po několik věků střídali na důležitých pozicích týkajících se řízení města. Pro širokou veřejnost bylo ale nejskloňovanějším jménem Lyrianové. Byl to rod léčitelů, který mimo jiné založil místní lázně a někdejší ústav pro choromyslné za městem. Právě lázně byly to, na co město lákalo jak své obyvatele, tak i ostatní návštěvníky. Lidé tu byli údajně milí a ochotní a nebylo snad příjemnějšího města než právě Tichoříčí.

To byl kousek z toho mála, co o světě kolem Timmien věděl. Ještě věděl, jak se jmenuje, že devatenácté narozeniny oslaví ve třetím jarním měsíci myaru, a hlavně si byl jistý, že Tichoříčí rozhodně není tím, čím se tvářilo být. Za celý svůj tříletý pobyt ve městě nepotkal snad nikoho, kdo by aspoň zdaleka odpovídal i tak nereálnému popisu vřelosti a velkorysosti. Možná v tom hrálo roli to, že vzhledem ke svému stavu chodil ven, jen když byla tma nebo zataženo, a v tu dobu nejspíš vylézala jen ta nejhorší individua. Když se nad tím zamyslel, dávalo to smysl – však on sám byl takový.

Nebyl nijak nadšený z toho, že skončil na ulici někde, kde se lidé před ostatními jen přetvařují, a jemu ukazují pravou tvář. Stačilo by, aby se přetvařovali i před ním, a trochu mu tak usnadnili život. Mohl si za to ale sám. Nic z toho by se nemuselo stát, kdyby nebyl před třemi lety nucen utéct z Růženínové Zátoky, svého někdejšího domova. Tu událost si dříve přehrával poměrně často, poslední dobou už to tak obvyklé nebylo. Teď, při cestě domů, byl zřejmě vhodný čas o tom začít přemítat, protože mu na mysl vyskočila ona noc, kdy zemřel na ulicích Růženínové Zátoky.

V tu dobu mu bylo patnáct a už několik let byl učedníkem místního ševce, mistra Bellamyho. Jelikož matku i domov ztratil jako malý, byl pro něj zároveň i otcovskou figurou. Jeho ochotu a vstřícnost se mu jednoho dne Timmien rozhodl oplatit tak, že zajel do hlavního města Dentery, kde se konaly velkolepé trhy, a koupil mu sadu vzácných nití pocházejících až z ostrovů ležících v Safírovém moři na západ od Esterionu. Cesta do hlavního města i zpět mu pár dní zabrala, ale Timmien cítil, že to pro něj byl velký krok k osamostatnění.

Do Růženínové Zátoky se vrátil těsně před soumrakem – měl štěstí, že byl letní měsíc, kdy se stmívalo později. Vzpomněl si, jak si hrdě s nitěmi v brašně vykračoval v nových botách, co pro něj mistr vyhotovil, a představoval si, že i on bude jednou schopný takové pro někoho vyrobit. Prošel kolem domu slečny Leticie, místní květinářky a velmi dobré přítelkyně jeho mistra. Timmien si nemohl nevšimnout, že ti dva k sobě chovají nemalé sympatie, a na základě toho doufal, že svoji náklonnost přiznají a utvoří rodinu, jejíž součástí by mohl být i on sám, a poprvé by mohl poznat, jaké by to bylo mít oba rodiče. Instinktivně se u domu slečny Leticie nadechl, zda neucítí vůni jejích vyhlášených koláčků. Místo toho ale k němu letní vánek přivánul podivný kovový pach.

Timmien tomu nevěnoval pozornost až do chvíle, kdy za sebou uslyšel šouravé kroky. Bodlo ho u srdce, protože ho hned napadlo, že se dožaduje jednání o Růženínového vraha, který má na svědomí za posledních

několik let nemálo obětí. Lidé se ho stále obávali, a proto nikdo za tmy ven moc nevyšel.

Zrychlil proto krok a v dlani stiskl přívěšek, který nosil na krku od chvíle, co utekl do Zátoky. Stříbrný přívěšek anděla s rozpřaženými pažemi vzhůru a křídly roztaženými do stran ho měl údajně chránit. Původně patřil jeho matce, kterou bohužel uchránit nedokázal, ale on v jeho sílu věřil, ačkoli andělovi chybělo pravé křídlo.

Při té vzpomínce Timmien zavrtěl hlavou nad tím, jak ho tu noc rozbitý přívěšek „ochránil“.

Jakmile zrychlil, potvrdil si, že ho někdo pronásleduje, neboť uslyšel, že kroky za ním taktéž zrychlily. Timmien jen těžko zachoval klid při pomýšlení na to, že po něm jde vrah, a proto se bezmyšlenkovitě rozběhl. Ačkoli byla Zátoka poměrně malé město, přišlo mu, že do domu mistra Bellamyho to bylo ještě neskutečně daleko. Běžel, co mu síly stačily, ale jak se ukázalo, jeho pronásledovatel byl rychlejší než on. Najednou ucítil cizí ruku na své hlavě, jak ho chytá za vlasy a prudce s nimi škube dozadu. Pamatoval si, jak se mu podlomily nohy, levá paže se mu zkroutila za zády a před obličejem se mu najednou objevilo chladné ostrží. Ten útočník měl nůž.

Neznámou osobu prosil, aby mu neubližovala, sliboval, že jí dá vše, co má, jen ať ho nechá být. Zpětně si říkal, jak naivní bylo myslet si, že krvelačný vrah nechá jít nějakého usmrkaného kluka, když žádnou oběť předtím naživu nenechal.

Ten útočník nijak nereagoval. Dostřkal Timmiena až do jedné zapadlé slepé uličky osvětlené jedním ze dvou měsíců a mrsknul s ním o oprýskanou zeď. Timmien se roztřeseně otočil a uviděl tmavou siluetu toho, kdo ho napadl. Neviděl toho moc, jen to, že je zhruba stejně vysoký jako on a na sobě má kápi, a proto mu nebylo vidět do obličeje. Z jeho pohybů a řeči těla Timmien poznal, že s ním není něco v pořádku. Trásl se a potichu sípal potlačovanou bolestí. I přesto byl stisk rukojeti nože, kterým na

mladíka mířil, pevný a jistý. Timmien, strnulý strachem, nedokázal promluvit ani slovo a vzhledem k jeho předchozím chabým pokusům to stejně smysl nemělo.

Úplně si vybavil ten pocit bezmoci a zoufalství, který ho tenkrát zaplavil, až se mu z toho dokonce rozbušilo srdce, jako by to znovu prožíval. Možná to bylo tím, že právě procházel uličkou podobnou té, ve které zemřel. Tahle ale naštěstí nebyla slepá.

Větší detaily přepadení Růženínovým vrahem už si Timmien moc nepamatoval. Bylo to, jako by mu mysl zastřel oblak mlhy, která ho chránila před tím, aby tu bolest prožíval znovu. Jasně si však pamatoval to, že útočnickova těla se náhle zmocnila křeč a mladík toho v záchvatu pudu sebezáchovy využil.

Vrhl se směrem k vrahovi ve snaze odstrčit ho a utéct. Jeho plán musel ale selhat. Než se nadál, ležel na zádech, viděl hvězdnou oblohu a ostří nože, ve kterém se odrážel nafialovělý svit měsíce. V ten moment útočník poprvé promluvil. Zeptal se ho mdlým, chraplavým hlasem, jak se jmenuje a co je zač. Timmien mu roztřeseně odpověděl a doufal, že tím vraha přesvědčí, že mu za to nestojí. Na krátkou chvíli tajemný muž opravdu nepatrně spustil ruku s nožem, ale vzápětí ji opět zdvihl. V Timmienovi se zvedla vlna kuráže a začal se hbitě škrábat na všechny čtyři. Vrah byl i přes zjevné potíže pohotovější a vší silou mu dupl na záda, což mladíka poslalo zpět k zemi.

Podarilo se mu na záda otočit zrovna ve chvíli, kdy mu do hrudi zaplula ostrá čepel nože. Zrak i mysl se mu zamlžily a on sotva vnímal opakovaná bodnutí, která hyzdila jeho mladé zdravé tělo. Nemohl se nadechnout a každou chvíli čekal, kdy přijde vysvobození, ať už v jakékoli podobě. Místo úlevy ale setrvala krutá bdělost, při které cítil, jak mu uniká život. Slyšel svoje vlastní přerývané, mělké nádechy. Poslední zbytky přičetnosti na něj křičely, aby zavolal o pomoc, ale vlastní hlas ho zradil. Nezradil ho však sluch. Moc dobře slyšel – nebo aspoň

si myslel, že to slyšel a nebylo to jen zkreslené vnímání skutečnosti způsobené smrtelnou ztrátou krve – potlačované bolestné vzlyky. Nepatřily ale jemu, nýbrž jeho vrahovi, který pevně svíral rukojeť nože zabodnutého do Timmienova břicha. Mladík se naposledy nadechl a nasál do nosu divný pach, který cítil těsně předtím, než byl napaden. Byl to pach krve.

Jeho konec to však nebyl. Zemřel, ale přesto žil. Nevěděl jak, nevěděl proč. Jakmile se po několika hodinách probрал, zbrocen vlastní krví, začalo pomalu svítat a sluneční paprsky mu rychle ukázaly důvod jeho zázračného probuzení. Netrvalo dlouho, aby zjistil, co se z něj stalo. Jedno ale bylo jisté – přívěšek anděla ho přece jen ochránil. Udělal z něj ale něco, čeho se lidé báli, a raději by zemřeli, než aby se tím stali také. On na výběr neměl. Poblouzněný se rozhodl udělat jedinou věc, která ho napadla – utéct. Nemohl unést pomyslením na to, co by řekl mistr Bellamy. Bude lepší, když si bude myslet, že byl jeho učeň zavražděn, než aby věděl, jak to bylo doopravdy.

A tak byl tady, v Tichořící. Ve městě, kde je život bezstarostný a báječný, ale jen naoko. Timmien dělal to nejlepší, co mohl, ačkoliv o sobě a svých schopnostech velké mínění neměl. Podařilo se mu přežívat, ale to bylo všechno.

Vyšel ven z uličky na větší ulici s hostincem *Lofor* a hlavu měl svěšenou, přičemž pozoroval, jak mu čerstvě napadáný sníh křupe pod nohama. Najednou před sebou spatřil tři páry vysokých kožených bot. Zarazil se. Ještě než zvedl hlavu, uslyšel sotva znatelný zvuk tahání meče z kožené pochvy.

Jeho polekaný pohled se setkal s očima třech strážných – byli jiní než ti, co ho pronásledovali předtím. Nepochybně po něm však šli se stejným záměrem. Teď už nebylo úniku.